

„Со радостъ въ извѣstyяваме защо и родолюбивытъ граждaне отъ Прилепъ спомагнаха за иста цѣль на Струмичане съ гр. 1000“.

1872 г.

№ 209.

Сръбски земи.

Въ старата сръбска учебна литература Македония никога не е бивала включвана въ сръбскитѣ етнографски прѣдѣли. Па така е вървѣло до ново врѣме. За примѣръ ще посоча: Историја српскога народа за основне српске школе. Прегледала и одобрила школска комисија. Београд, Штампа и издање Држ. штампарије, 1872. На стр. 6 е посочено кои земи сж били заети нѣкога отъ сръбското племе и кои населяватъ и сега: „Срби пређу опет Дунав, и заузму земље између Саве, Дунава и Тимока, па све до Јадранског мора, у којима и да нас живе“.

1873 г.

№ 210.

Македония.

На 1 февруари 1873 г. въ Сръбското учено дружество, послѣ Академия на наукитѣ, билъ прочетенъ рефератъ отъ Ст. Новаковича и М. Куюнджича за сбирката на народни пѣсни отъ Права (Стара) Сърбија отъ Милоша Милоевичъ. Милоевичъ намира сърби по цѣлия свѣтъ; той говори за сърби въ Индија, Мала-Азия, Африка..., за „Спомен нашега народа у Инђији, трагови о некад. живљењу Срба у Инђији, трагови живљења српског у Африци, о становању Срба у Малој Азији, о пропасти Срба у Малој Азији и о доласку старих Јелина и Римљана у српске земље“. Референтитѣ отхвърлили работата на Милоевича, който смѣталъ сръбски и македонскитѣ български земи. Тѣ говорятъ по тоя случай: „Из етнографије ових народних песама, о којој напред помињасмо, види се, да Бугара једва где има на Балканском полуострову“ (Гласник XXXVIII, 346). Милоевичъ поставя цѣла Македония като „Стара-Сърбија“: „Воденска нахија, во Стара Србија, земља Македонија“, „Костурска нахија, Стара Србија земља Албанија“ и пр. Българитѣ споредъ него не сж славѣни, а монголи. Новаковичъ въ реферата си добавя: „Ово је сувише небратски